

Arrest

nr. 178 270 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de Taliban ten gevolge van zijn tewerkstellingen.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 118 021 van 30 januari 2014 omdat de door hem aangevoerde problemen met de Taliban ten gevolge van zijn tewerkstellingen ongeloofwaardig zijn en omdat hij over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: drie medische attesten van drie verschillende huisartsen, een attest van Exil dat hij bij hen op consultatie ging, een afsprakenkaartje van Exil, een brief van de Dokters van de Wereld waarin ze stellen dat ze verzoeker niet kunnen behandelen en een schrijven van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker betoogt dat de door hem neergelegde medische stukken niet met de nodige omzichtigheid werden behandeld, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten oordeelt als volgt: "Ter staving van uw vijfde asielaanvraag legt u drie medische attesten, een attest dat u op consult bent geweest bij het medisch centrum Exil, een afsprakenkaartje van Exil en een brief neer. De brief van de 'Dokters van de Wereld' stelt enkel dat deze organisatie u niet kon behandelen, waarna ze u inlichten over de voorhanden zijnde sociale diensten tot dewelke u zich kan wenden. Exil attesteert dat u op 14 april 2016 voor de eerste keer bij hen op consultatie kwam, waarvan ook het afsprakenkaartje getuigt. Deze stukken kunnen enkel aantonen dat u medische bijstand zocht in België. De drie medische attesten bevatten wel een diagnose. Het eerste attest opgemaakt door een huisarts op 17 maart 2016 stelt dat u vroeg om een medisch attest ten einde (verblijfs)papieren te bekommen. U klaagde over angst in het kader van uw asielprocedures en pijn aan de knieën, volgens u te wijten aan het Belgische klimaat. Als diagnose werd een gevoel van angst weerhouden. Het daaropvolgende attest stelt dat u op 29 maart 2016 door een huisarts onderzocht werd en dat er tijdens dat consult vastgesteld werd dat u aan PTSD leidt en een depressief tableau vertoont. De dag er na, op 30 maart 2016 ging u naar een andere huisarts die een identieke diagnose stelde. Huisartsen zijn evenwel niet gekwalificeerd om psychologische aandoeningen als PTSD vast te stellen. De bewijswaarde van deze attesten wordt door deze vaststelling ernstig ondermijnd. Hoe dan ook dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

In de mate verzoeker voorhoudt dat verwerende partij geen medische achtergrond heeft en het haar dan ook niet toekomt om te oordelen of een huisarts nu al dan niet bevoegd is om de gedane vaststellingen te attesteren, wijst de Raad er op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt de suggereren, verwerende partij geen diagnose stelt doch, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid, zij zich objectief uitspreekt over de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde medische attesten. De commissaris-generaal bezit een zeer ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten en kan aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, zoals in casu de drie attesten afkomstig van drie verschillende huisartsen.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de voorgelegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen 'meervoudige aanvraag' in het kader van zijn huidige asielaanvraag en zijn vorige drie asielaanvragen evenals uit het gehoorverslag van 6 mei 2013 ten tijde van zijn eerste asielaanvraag dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsoptie beschikt in Kabul om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

Verzoekers betoog dat Afghaanse intern ontheemden die niet over een sociaal netwerk beschikken in absoluut menonwaardige omstandigheden terechtkomen, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, betoogt verzoeker niet waarom hij die jarenlang in Kabul werkte en woonde en hier nu niet meer toe in staat zou zijn. De these dat iedereen die hij in de twaalf tot dertien jaar dat hij in Kabul verbleef leerde kennen deze stad ondertussen verliet, is dermate onwaarschijnlijk en acht de Raad ongeloofwaardig. Dat verzoeker hiervan geen bewijzen kan neerleggen, is dan ook niet verwonderlijk.

Inzoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, betwist vermits de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met een aantal noemenswaardige rapporten van onder andere Amnesty International, UN Secretaris-Generaal en UK Home Office, wijst de Raad er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop het EASO COI Report en de COI Focussen van Cedoca gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze rapporten niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

Bovendien toont verzoeker, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat hij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker bijgebrachte rapporten zijn immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul stad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

5. Wat betreft verzoekers psychische en fysieke problemen, die hij staaft aan de hand van opnameverklaringen en afspraakbevestigingen gevoegd bij zijn verzoekschrift, wijst de Raad er op dat verzoeker zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermogen dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij 5 verschillende medische attesten heeft ingediend waarin duidelijk wordt gesteld dat de diagnose posttraumatische stoornis werd vastgesteld die concentratie en geheugenstoornissen met zich meebrengt. Verzoekende partij wijst er op dat de medische attesten van de huisarts niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden zonder verder onderzoek. Zij licht toe dat haar asielrelaas niet kan worden afgewezen op basis van tegenstrijdigheden nu uit de medische attesten blijkt dat zij lijdt aan een depressie en PTSS, zodat de tegenstrijdigheden hun oorzaak vinden in de door de artsen vastgestelde PTSS. Verzoekende partij is van oordeel dat haar zaak dient vernietigd te worden zodat het CGVS een grondig onderzoek kan voeren of en in welke mate de visie van de artsen die bij verzoekende partij PTSS hebben vastgesteld bijgetreden kan worden en in welke mate de vastgestelde PTSS de oorzaak is van de tegenstrijdigheden. Voorts wijst verzoekende partij er op dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul gelet op haar medische problematiek. Verzoekende partij besluit dat Pakistan sinds kort overgaat tot het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen en asielzoekers en dat deze vaststelling mee in overweging dient genomen te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij er op wijst dat de medische attesten van de huisarts niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden zonder verder onderzoek, herneemt de Raad dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten en hij aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan weigeren. Zo oordeelt hij betreffende de drie attesten afkomstig van drie verschillende huisartsen terecht als volgt: *“Het eerste attest opgemaakt door een huisarts op 17 maart 2016 stelt dat u vroeg om een medisch attest ten einde (verblijfs)papieren te bekommen. U klaagde over angst in het kader van uw asielprocedures en pijn aan de knieën, volgens u te wijten aan het Belgische klimaat. Als diagnose werd een gevoel van angst weerhouden. Het daaropvolgende attest stelt dat u op 29 maart 2016 door een huisarts onderzocht werd en dat er tijdens dat consult vastgesteld werd dat u aan PTSD leidt en een depressief tableau vertoont. De dag er na, op 30 maart 2016 ging u naar een andere huisarts die een identieke diagnose stelde. Huisartsen zijn evenwel niet gekwalificeerd om psychologische aandoeningen als PTSD vast te stellen. De bewijswaarde van deze attesten wordt door deze vaststelling ernstig ondermijnd. Hoe dan ook dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

Daargelaten de vaststelling dat de bewijswaarde van de attesten afkomstig van de drie verschillende huisartsen ernstig ondermijnd wordt, gaat verzoekende partij er voorts aan voorbij dat, zoals in

voornoemde beschikking reeds vastgesteld, uit deze attesten niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Uit de opgetekende verklaringen 'meervoudige aanvraag' in het kader van haar huidige asielaanvraag en haar vorige drie asielaanvragen evenals uit het gehoorverslag van 6 mei 2013 ten tijde van haar eerste asielaanvraag blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partij stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Van verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

Ook uit de overige door verzoekende partij neergelegde documenten kan niet worden afgeleid dat de tegenstrijdigheden hun oorzaak vinden in haar beweerde mentale toestand. Zoals in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt gemotiveerd, stelt de brief van de 'Dokters van de Wereld' enkel dat deze organisatie verzoekende partij niet kon behandelen, waarna ze haar inlichten over de voorhanden zijnde sociale diensten tot dewelke zij zich kan wenden. Exil attesteert dat verzoekende partij op 14 april 2016 voor de eerste keer bij hen op consultatie kwam, waarvan ook het afsprakenkaartje getuigt. Deze stukken kunnen enkel aantonen dat verzoekende partij medische bijstand zocht in België.

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van de tegenstrijdige verklaringen die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft afgelegd en die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 158 897 van 17 december 2015 dat verzoekende partij over een veilig en redelijk (her)vestigingsalternatief beschikt in Kabul om de onveilige situatie in haar regio van herkomst te vermijden. Zoals reeds in voornoemde beschikking werd geoordeeld, brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging. Dat Pakistan sinds kort zou overgaan tot het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen en asielzoekers, doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoekende partij een veilig en redelijk (her)vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS